

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa B. sp. z o.o. w W.

przeciwko G. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę
2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego G. K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt XXIII Ga (...) Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący zarzucił naruszenie: prawa materialnego tj. art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 1792) i art. 4 ust. 1 lit b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) – Dz. Urz. L. 2008 nr 177 przez pominięcie ustalenia właściwego prawa materialnego, a w konsekwencji zastosowanie prawa polskiego w sytuacji, gdy właściwym w sprawie było prawo czeskie; art. 1 ust. 3 oraz art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 1983) w zw. z art. 415 k.c. przez błędne uznanie, że prawo zastawu na przesyłce nie może przysługiwać w wypadku międzynarodowego przewozu towarów; prawa procesowego tj. art. 378 § 1 k.p.c.

i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim Sąd drugiej instancji nie rozpoznał zarzutów apelacyjnych opartych na naruszeniu art. 28 ust. 1 p.p.m. i art. 4 ust. 1 lit b) rozporządzenia Rzym I oraz art. 57 ust. 1 pr. przew.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący upatruje w naruszeniu przez Sąd drugiej instancji podniesionych w jej podstawach naruszeń prawa procesowego i prawa materialnego.

Przedstawione przez Sąd drugiej instancji pisemne motywy, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku, tak w zakresie podstawy faktycznej, jak i prawnej, nie uzasadniają przyjęcia tezy skarżącego, iż wyrok ten jest wynikiem oczywistych naruszeń prawa procesowego i prawa materialnego. Roszczenie strony powodowej B. sp. z o.o. skierowane przeciwko pozwanemu G. K. nie

wynikało ze stosunku umownego, który by ich łączył, lecz z bezprawnego zatrzymania przez niego towaru stanowiącego własność strony powodowej. Delikt został wyrządzony na terenie Polski. Zatem w relacjach pomiędzy stroną powodową a pozwanym miało zastosowanie prawo polskie. Strona powodowa zleciła A. s.r.o. spedycję towaru zakupionego przez stronę powodową na terenie Włoch i dostarczenie go do magazynów strony powodowej w W. Z kolei spółka A. zawarła z pozwanym umowę przewozu tego towaru. Pozwany odmówił wydania towaru stronie powodowej i powołał się na nieuregulowane w stosunku do niego przez spółkę A. należności za przewóz z innych łączących go z tą spółką umów. Oczywistym jest, że pozwany nie był uprawniony do domagania się od strony pozwanej zapłaty zaległego przewoźnego przysługującego mu w stosunku do A. za przewóz towarów z innych umów. Nie mogło też powstać na rzecz pozwanego uprawnienie do żądania od strony powodowej jako odbiorcy towaru opłaty frachtowej skoro tego nie przewidywał list przewozowy (art. 13 ust. 2 Konwencji CMR). Należy też zauważyć, iż w momencie zatrzymania towaru strony powodowej, roszczenie pozwanego w stosunku do spółki A. o zapłatę z tytułu przewozu tego towaru nie było wymagalne.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. 2015, poz. 1800, ze zm. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2016, poz. 1668).